

Pařížská úmluva na ochranu průmyslového vlastnictví

ze dne 20. března 1883, revidované v Bruselu dne 14. prosince 1900, ve Washingtonu dne 2. června 1911, v Haagu dne 6. listopadu 1925, v Londýně dne 2. června 1934, v Lisabonu dne 31. října 1958 a ve Stockholmu dne 14. července 1967 (vyhláška ministra zahraničních věcí č. 64/1975 Sb.)

Článek 1

(1) Země, na které se vztahuje tato Úmluva, tvoří Unii na ochranu průmyslového vlastnictví.

(2) Předmětem ochrany průmyslového vlastnictví jsou patenty na vynálezy, užité vzory, průmyslové vzory nebo modely, tovární nebo obchodní známky, známky služeb, obchodní jméno a údaje o provenienci zboží nebo označení jeho původu. Dalším úkolem ochrany průmyslového vlastnictví je též potlačování nekalé soutěže.

(3) Průmyslové vlastnictví se rozumí v nejširším pojetí a vztahuje se nejen na průmysl a na obchod ve vlastním slova smyslu, nýbrž také na průmysl zemědělský a těžbařský a na všechny výrobky umělé nebo přirozené, např.: na víno, obilí, tabákové listy, ovoce, dobytek, nerosty, minerální vody, pivo, květiny, mouku.

(4) Mezi patenty na vynálezy jsou zahrnuty různé druhy průmyslových patentů, které připouští zákonodárství unijních zemí, jako importační patenty, patenty na zdokonalení, přídatkové patenty a přídatková osvědčení atd.

Článek 2

(1) Příslušníci každé unijní země požívají, pokud jde o ochranu průmyslového vlastnictví, ve všech ostatních unijních zemích týchž výhod, které příslušné zákony poskytují nebo poskytnou příslušníkům vlastního státu bez újmy práv zvláště stanovených touto Úmluvou. Budou tedy požívat téže ochrany jako tito státní příslušníci a týchž právních prostředků proti jakémukoliv porušování jejich práv, s výhradou, že splní podmínky a formality, které ukládají předpisy příslušníkům vlastního státu.

(2) Od příslušníků Unie se však nesmí vyžadovat, aby mají-li požívat některého práva průmyslového vlastnictví, měli bydliště nebo závod v zemi, kde se o ochranu žádá.

(3) Legislativní opatření každé unijní země, která se týkají soudního a správního řízení a příslušnosti, jakož i volby bydliště nebo ustanovení zástupce, kterých by vyžadovaly zákony o průmyslovém vlastnictví, jsou výslovně vyhrazena.

Článek 3

Příslušníkům unijních zemí jsou naroveň postaveni ti příslušníci zemí nepatřících k Unii, kteří mají na území některé unijní země bydliště nebo skutečné (opravdové) závody, a to průmyslové nebo obchodní.

Článek 4

A.

(1) Kdo řádně podá žádost o patent na vynález (příhlášku vynálezu), o užité vzor, o průmyslový vzor nebo model, o tovární nebo obchodní známku v jedné z unijních zemí, nebo jeho právní nástupce, bude ve lhůtách níže uvedených požívat prioritního práva při podání přihlášky v ostatních zemích.

(2) Za přihlášku, která zakládá prioritní právo, se uznává každá přihláška, která je řádnou přihláškou národní podle národního zákonodárství každé unijní země nebo podle dvoustranných nebo vícestranných smluv, uzavřených mezi několika unijními zeměmi.

(3) Řádně podanou národní přihláškou se rozumí každá přihláška, která postačuje ke zjištění data, kdy byla v příslušné zemi podána, ať již byl pozdější osud této přihlášky jakýkoliv.

B.

Proto přihláška podaná v některé z ostatních unijních zemí později, avšak před uplynutím těchto lhůt, nesmí pozbyť účinnosti skutečností mezi tím nastalými, jako zejména jinou přihláškou, uveřejněním vynálezu nebo jeho užíváním, dáním do prodeje exemplářů vzoru nebo modelu, užíváním známky, a tyto skutečnosti nesmějí založit ani jakékoliv právo osob třetích, ani jakékoliv vlastnictví osobní. Práva nabytá třetími osobami před dnem první přihlášky, na které se zakládá prioritní právo, zůstávají zachována podle vnitřního zákonodárství každé unijní země.

C.

(1) Shora uvedené prioritní lhůty činí dvanáct měsíců pro patenty na vynálezy a pro užité vzory a šest měsíců pro průmyslové vzory nebo modely a pro tovární nebo obchodní známky.

(2) Tyto lhůty počnou běžet ode dne, kdy byla podána první přihláška; den podání přihlášky se nepočítá do lhůty.

(3) Je-li v zemi, kde se žádá o ochranu, poslední den lhůty zákonným svátkem nebo dnem, kdy úřad není k přijímání přihlášek otevřen, prodlouží se lhůta na první všední den, který následuje.

(4) Za první přihlášku, od jejíhož data podání běží prioritní lhůta, pokládá se pozdější přihláška, jejíž předmět se shoduje s předmětem dřívější první přihlášky podle odstavce 2, podané v téže unijní zemi, jestliže v době podání pozdější přihlášky byla dřívější přihláška odvolána, nebo bylo od ní upuštěno, nebo byla zamítnuta, aniž byla dána k veřejnému nahlédnutí a aniž z ní plynula nějaká práva, a jestliže jí nebylo ještě použito za podklad k uplatnění prioritního práva. Dřívější přihlášky nemůže pak již být použito za podklad k uplatnění prioritního práva.

D.

(1) Kdo chce uplatnit prioritu dřívější přihlášky, musí učinit prohlášení, udávající datum a zemi této přihlášky. Každá země stanoví, kdy nejpozději musí být takové prohlášení učiněno.

(2) Tyto údaje budou uvedeny v publikacích, které vydává příslušný úřad, zejména o patentech a o popisech k nim se vztahujících.

(3) Unijní země mohou vyžadovat od toho, kdo činí prohlášení o prioritě, aby předložil opis přihlášky dříve podané (popis, výkresy atd.). Opis, o němž úřad, kterému byla přihláška podána, potvrdí, že souhlasí s originálem, nebude podléhat nijakému ověření a v každém případě bude možno předložit jej bezplatně kdykoliv ve lhůtě 3 měsíců ode dne, kdy pozdější přihláška byla podána. Lze požadovat, aby k němu bylo připojeno osvědčení onoho úřadu o datu přihlášky a překlad.

(4) Jiné formality pro prioritní prohlášení nesmějí být v době podání přihlášky požadovány. Každá unijní země stanoví, jaké následky vzejdou z opomenutí formalit, předepsaných tímto článkem; tyto následky nesmějí však přesahovat ztrátu prioritního práva.

(5) Dodatečně bude možno vyžadovat i jiné průkazy.

Kdo uplatňuje prioritu dřívější přihlášky, musí uvést její číslo; tento údaj se uveřejní za podmínek uvedených výše v odstavci 2.

E.

(1) Je-li v některé zemi přihlášen průmyslový vzor nebo model na podkladě prioritního práva založeného na přihlášce užitého vzoru, platí pouze prioritní lhůta stanovená pro průmyslové vzory nebo modely.

(2) Kromě toho je přípustno přihlásit v některé zemi užité vzor na podkladě prioritního práva založeného podáním žádosti o patent a naopak.

F.

Žádná unijní země nesmí zamítnout prioritu nebo žádost o patent z toho důvodu, že přihlašovatel uplatňuje více priorit, i když pocházejí z různých zemí, nebo z toho důvodu, že přihláška, v níž se uplatňuje jedna nebo více priorit, obsahuje jeden nebo více prvků, jež nebyly obsaženy v přihlášce nebo v přihláškách, jejichž priorita se uplatňuje, a to v obou případech pod podmínkou, že vynález je podle zákona příslušné země jednotný.

Pokud jde o prvky, které nejsou obsaženy v přihlášce nebo v přihláškách, jejichž priorita se uplatňuje, vzniká podáním pozdější přihlášky prioritní právo za obvyklých podmínek.

G.

(1) Vyjde-li při průzkumu najevo, že žádost o patent je souborná, bude moci žadatel rozdělit žádost na určitý počet žádostí dílčích, v tom případě se mu zachová jako datum každé z nich datum žádosti původní a výhoda prioritního práva, je-li uplatněna.

(2) Přihlašovatel může též z vlastního popudu rozdělit žádost o patent, přičemž se jako datum každé rozdělené žádosti zachová datum žádosti původní, a je-li uplatněna, i výhoda prioritního práva. Každá unijní země může stanovit podmínky, za kterých bude toto rozdělení přípustno.

H.

Priorita nesmí být odepřena z toho důvodu, že určité prvky vynálezu, pro které se priorita požaduje, nejsou uvedeny v nárocích obsažených v žádosti podané v zemi původu, jsou-li tyto části ze souhrnu příloh oné žádosti jasně patrné.

I.

(1) Žádosti o autorská osvědčení na vynález podané v zemi, kde žadatelé mají právo žádat podle své volby buď o patent nebo o autorské osvědčení na vynález, dají vznik právu přednosti zřízenému podle tohoto článku za stejných podmínek a se stejnými účinky jako žádosti o patenty na vynález.

(2) V zemi, kde žadatelé mají právo žádat podle své volby buď o patent nebo o autorské osvědčení na vynález, bude mít žadatel o autorské osvědčení na vynález podle ustanovení tohoto článku vztahujících se na žádosti o patenty právo přednosti založené na podání žádosti o patent na vynález, užité vzor nebo autorské osvědčení na vynález.

Článek 4 bis

(1) Patenty, o něž bylo žádáno v jednotlivých unijních zemích příslušníky Unie, nebudou závislé na patentech, jichž bylo dosaženo pro též vynález v jiných zemích, ať unijních nebo neunijních.

(2) Tomuto ustanovení je třeba rozumět bez jakéhokoliv omezení, jmenovitě v tom smyslu, že patenty přihlášené v prioritní lhůtě jsou nezávislé, a to jak pokud jde o důvod

neplatnosti a zániku patentu, tak i pokud jde o normální dobu trvání.

(3) Toto ustanovení se vztahuje na všechny patenty, které jsou v platnosti v době, kdy nabylo účinnosti.

(4) Při přístupu nových zemí bude platit totéž pro patenty, které jsou v platnosti na obou stranách v době přístupu.

(5) Patenty nabyté s výhodou priority budou mít v jednotlivých unijních zemích stejnou dobu trvání, jakou by měly, kdyby byly žádány nebo uděleny bez výhody priority.

Článek 4 ter

Vynálezce má právo, aby byl jako vynálezce v patentu uveden.

Článek 4 quater

Udělení patentu nesmí být odepřeno a patent nesmí být zrušen z důvodů, že prodej patentovaného výrobku nebo výrobků, k němuž se dospěje pokutním řízením, je národním zákonodárstvím vyloučen nebo omezen.

Článek 5

A.

(1) Doveze-li majitel patentu do země, kde byl patent udělen, předměty vyrobené v některé zemi Unie, nepřivedí to zánik patentu.

(2) Každá unijní země může učinit legislativní opatření k udělování nucených licencí, aby zabránila zneužívání, které by mohlo z výkonu výlučného práva výrobního nebo obchodního závodu uděleného patentem vzejít např. jeho zneužíváním.

(3) Zánik patentu může být stanoven jen pro případ, když by povolení nucených licencí nebylo postačilo k zamezení takového zneužití. Před uplynutím dvou let, počínajíc povolením první nucené licence, nesmí být zahájeno řízení o žalobě na zánik nebo odvolání patentu.

(4) O nucenou licenci nemůže být žádáno z důvodu neuváženosti nebo nedostatečného užívání před uplynutím lhůty čtyř let od podání žádosti o patent, nebo tří let od udělení patentu, přičemž se použije lhůty, která uplyne později; nucená licence se odepře, ospravedlní-li majitel patentu svou nečinnost řádnými důvody. Takováto nucená licence bude nevýlučná a nebude moci být převedena, a to ani v podobě propůjčení sublicence, jinak, než s částí podniku nebo obchodního závodu užívajícího této licence.

(5) Předchozích ustanovení se použije, s výhradou nezbytných změn, též pro užité vzory.

B.

Ochrana průmyslových vzorů a modelů nesmí zaniknout ani pro nevyužívání, ani pro dovážení předmětů shodných s předměty chráněnými.

C.

(1) Je-li v některé zemi užívání zapsané známky povinné, smí být zápis zrušen jen po přiměřené lhůtě, a tehdy, když účastník neospravedlní, proč známky nevyužíval.

(2) Jestliže majitel užívá tovární nebo obchodní známky v podobě, která se liší svými prvky, jež nemění rozlišovací povahy známky, od podoby, ve které byla v některé unijní zemi zapsána, nepřivedí to výmaz zápisu a nezmenší to ochranu udělenou známce.

(3) Souběžné užívání téže známky na stejných nebo podobných výrobcích průmyslovými nebo obchodními podniky, které podle ustanovení národního zákona země, v níž je uplatňována ochrana, jsou pokládány za spolujadatele známky, nebude na překážku zápisu ani nezmenší ochranu, která byla této známce poskytnuta v kterékoli zemi Unie,

pokud by toto užívání nebylo s to klamat veřejnost a pokud by nebylo v rozporu s veřejným zájmem.

D.

Pro uznání práva se nebude vyžadovat, aby na výrobku byla nějaká značka nebo zmínka o patentu, o užitém vzoru, o zápisu tovární nebo obchodní známky nebo o přihlášení vzoru nebo modelu.

Článek 5 bis

(1) K zaplacení poplatků stanovených pro zachování práv průmyslového vlastnictví musí být povoleno alespoň šestiměsíční poshovění, a to tak, že bude zaplacen příplatek, jestliže jej národní zákonodárství ukládá.

(2) Unijní země mohou stanovit, že patenty na vynálezy, jež zanikly pro nezaplacení poplatků, budou vráceny v předešlý stav.

Článek 5 ter

V žádné unijní zemi se nepokládá za porušení práv majitele patentu:

1. upotřebí-li se na lodích ostatních unijních zemí patentovaných zařízení v lodním tělese, ve strojích, v lodní výstroji, přístrojích a v jiném příslušenství, když se tyto lodě dostanou na čas nebo náhodně do vod příslušné země, s výhradou, že se tu těchto předmětů upotřebí jenom pro potřeby lodní;

2. upotřebí-li se patentovaných zařízení při stavbě nebo provozu leteckých nebo pozemních vozidel jiných unijních zemí, nebo u součástí těchto vozidel, dostanou-li se přechodně nebo náhodně do této země.

Článek 5 quater

Doveze-li se výrobek do některé unijní země, kde existuje patent chránící postup výroby tohoto výrobku, budou majiteli patentu příslušet k dovezenému výrobku všechna práva, která mu na podkladě patentu na postup přiznává zákonodárství dovážející země k výrobkům vyrobeným v této zemi.

Článek 5 quinques

Průmyslové vzory a modely budou chráněny ve všech unijních zemích.

Článek 6

(1) Podmínky přihlášky a zápisu továrních a obchodních známek stanoví v každé unijní zemi její národní zákonodárství.

(2) Znamka přihlášená příslušníkem některé unijní země v kterékoliv unijní zemi nemůže však být odmítnuta nebo zrušena z důvodu, že nebyla přihlášená, zapsána nebo obnovena v zemi původu.

(3) Znamka řádně zapsaná v některé unijní zemi se pokládá za nezávislou na známkách zapsaných v jiných unijních zemích včetně země původu.

Článek 6 bis

(1) Unijní země se zavazují, buď z úřední povinnosti, jestliže to zákonodárství země dovoluje, nebo na žádost zájemce, že odmítnou nebo zruší zápis a zakáží užívání tovární nebo obchodní známky, která je reprodukcí, napodobením nebo překladem, jež je s to vyvolat záměnu se známkou, o které podle posudku příslušného úřadu země zápisu nebo užívání je tam všeobecně známo, že je již známkou osoby oprávněné požívat výhod této Úmluvy a užívanou pro stejné nebo podobné výrobky. Stejně je tomu, jestliže podstatná část známky je reprodukcí takové známky obecně známé, nebo napodobením, jež je s to způsobit záměnu s ní.

(2) Pro domáhání se výmazu takové známky je povolena lhůta nejméně 5 let od dne zápisu. Unijní země mohou stanovit lhůtu, ve které se lze domáhat zákazu užívání.

(3) Pro domáhání se výmazu nebo zákazu užívání známek zapsaných nebo užívaných ve zlém úmyslu se lhůta nestanoví.

Článek 6 ter

(1) a) Unijní země se shodly na tom, že odmítnou nebo zruší zápis a že vhodnými opatřeními zakáží, aby bez zmocnění příslušných míst bylo užíváno jako tovární nebo obchodní známky nebo jako částí těchto známek, erbů, vlajek a jiných znaků státní svrchovanosti unijních zemí, úředních zkušebních, puncovních a záručních značek u nich zavedených, jakož i každých napodobení z hlediska heraldického.

b) Ustanovení uvedená pod bodem a) se vztahují rovněž na erby, vlajky a jiné symbolické znaky, zkratky nebo názvy mezinárodních mezivládních organizací, jichž je jedna nebo více unijních zemí členem, s výjimkou těch erbů, vlajek a jiných symbolických znaků, zkratk a názvů, jejichž ochrana byla již předmětem platných mezinárodních dohod.

c) Žádná unijní země není povinna použít ustanovení uvedených pod písm. b) ke škodě těch, kdož získali v této zemi práva v dobré víře před nabytím účinnosti této Úmluvy. Unijní země nejsou povinny použít zmíněných ustanovení, jestliže užívání nebo zápis, které jsou uvedeny pod písm. a) shora, nejsou takového druhu, aby mohly ve veřejnosti vzbudit dojem o souvislosti mezi příslušnou organizací a znaky, vlajkami, znaky státní svrchovanosti, zkratkami nebo názvy, nebo není-li užívání nebo zápis pravděpodobně takového druhu, že by byl s to klamat veřejnost o souvislosti mezi uživatelem a organizací.

(2) Používat úředních zkušebních, puncovních a záručních značek je zakázáno jen tehdy, jestliže známky, které je obsahují, jsou určeny k tomu, aby jich bylo užíváno na zboží téhož nebo podobného druhu.

(3) a) K provedení těchto ustanovení se unijní země shodly na tom, že si navzájem oznámí prostřednictvím Mezinárodního úřadu seznam znaků státní svrchovanosti, úředních zkušebních, puncovních a záručních značek, které chtějí nebo budou chtít chránit zcela nebo s určitým omezením podle tohoto článku, a že se navzájem zpraví o všech pozdějších změnách, které nastanou v tomto seznamu. Každá unijní země dá v příhodné době veřejnosti k dispozici seznamy, které jí byly oznámeny.

Pokud jde o vlajky států, není však takové oznámení povinné.

b) Ustanovení uvedená v prvním odstavci pod písm. b) se vztahují jen na erby, vlajky a jiné symbolické znaky, zkratky nebo názvy mezinárodních mezivládních organizací, které byly zmíněnými organizacemi oznámeny unijním zemím prostřednictvím Mezinárodního úřadu.

(4) Každá unijní země smí ve lhůtě 12 měsíců po obdržení seznamů zaslat prostřednictvím Mezinárodního úřadu příslušné zemi nebo mezinárodní mezivládní organizaci své případné námítky.

(5) U vlajek států bude použito opatření, která jsou uvedena v odstavci 1 shora, jen půjde-li o známky zapsané po 6. listopadu 1925.

(6) Pro státní znaky, kromě vlajek, pro úřední a puncovní značky unijních zemí a pro erby, vlajky a jiné symbolické znaky, zkratky nebo názvy mezinárodních mezivládních organizací platí tato ustanovení, jen pokud se týče známek, které byly zapsány po uplynutí dvou měsíců po převzetí oznámení uvedeného v odstavci 3 shora.

(7) V případě zlého úmyslu smějí země dát vymazat i ty znaky, které byly zapsány před 6. listopadem 1925 a obsahují státní znaky, značky a puncovní značky.

(8) Příslušníci každé země, jimž se povolí užívat státních znaků, značek a puncovních značek jejich země, smějí jich užívat, i kdyby se podobaly státním znakům, značkám a puncovním značkám jiné země.

(9) Unijní země se zavazují, že zakáží užívat v obchodu neoprávněně státních znaků jiných unijních zemí, jestliže by takové užívání mohlo vyvolat omyl o původu výrobků.

(10) Předchozí ustanovení nebrání zemím, aby podle článku 6 quinquies odst. 3 písm. B mohly odmítnout nebo prohlásit za neplatné známky, které nedovoleně obsahují erby, vlajky a jiné znaky státní svrchovanosti, nebo znaky a úřední puncovní značky zavedené v některé unijní zemi stejně jako rozlišovací znaky mezinárodních mezivládních organizací uvedených v odstavci 1 shora.

Článek 6 quater

(1) Jestliže podle zákonodárství některé unijní země je převod známky platný jen tehdy, nastal-li současně s převodem podniku nebo obchodu, jemuž známka náleží, postačí k připuštění jeho platnosti, aby část podniku nebo obchodu, která je v této zemi, byla převedena na právního nástupce s výlučným právem v ní vyrábět nebo prodávat výrobky opatřené převedenou známkou.

(2) Toto ustanovení neukládá unijním zemím povinnost uznávat platnost převodu kterékoliv známky, jejíž užívání právním nástupcem by ve skutečnosti uvádělo veřejnost v omyl, zejména pokud se týče původu, povahy nebo podstatných jakostí výrobků, pro něž se známky užívá.

Článek 6 quinquies

A.

(1) Každá tovární a obchodní známka řádně zapsaná v zemi původu bude tak, jak jest, připuštěna k přihlášení a chráněna v ostatních unijních zemích s výhradami uvedenými v tomto článku. Tyto země mohou před provedením konečného zápisu požadovat, aby bylo předloženo osvědčení o zápisu v zemi původu vydané příslušným úřadem. Pro toto osvědčení nebude požadováno žádné ověření.

(2) Za zemi původu se pokládá ta unijní země, kde přihlašovatel má skutečný (opravdový) průmyslový nebo obchodní závod, a nemá-li takový závod v Unii, ta unijní země, kde má své bydliště; nemá-li bydliště v Unii, tedy země jeho státní příslušnosti v případě, že je příslušníkem unijní země.

B.

Tovární a obchodní známky, o kterých jedná tento článek, mohou být odmítnuty k zápisu nebo zrušeny jen v těchto případech:

1. jestliže mohou porušit práva, jichž nabyly třetí osoby v zemi, kde je žádáno o ochranu;
2. jestliže nemají rozlišovací způsobilost nebo jsou-li složeny výhradně ze značek nebo údajů, které mohou v obchodě sloužit k označování druhu, jakosti, množství, určení, ceny, místa původu výrobků nebo doby výroby, nebo se staly obvyklými v obecné mluvě nebo v loajálních a stálých obchodních zvyklostech země, kde je požadována ochrana;
3. jestliže odporují dobrým mravům nebo veřejnému pořádku, a zejména mohou-li klamat veřejnost. Rozumí se, že známka nemůže být pokládána za odporující veřejnému pořádku pouze z toho důvodu, že se neshoduje s některým ustanovením

známkového práva, vyjímaje případ, kdy se toto ustanovení samo týká veřejného pořádku.

Použití ustanovení článku 10 bis je nicméně vyhrazeno.

C.

(1) Při posuzování, lze-li známku chránit, nutno přihlédnout ke všem skutkovým okolnostem, zvláště k době užívání známky.

(2) V ostatních unijních zemích nemohou být odmítnuty tovární nebo obchodní známky jen z toho důvodu, že se liší od známek chráněných v zemi původu toliko v prvcích, které nezhoršují jejich rozlišovací způsobilost a nedotýkají se totožnosti známek pokud se týče tvaru, v jakém byly přihlášeny v řečené zemi původu.

D.

Nikdo se nemůže dovolávat výhod tohoto článku, jestliže známka, o jejíž ochranu žádá, není zapsána v zemi původu.

E.

V žádném případě však nevzejde obnovením zápisu známky v zemi původu povinnost obnovit zápis v ostatních unijních zemích, v nichž byla známka zapsána.

F.

Výhoda priority se zachovává přihláškám známek učiněným ve lhůtě podle článku 4 i tehdy, když se zápis v zemi původu stal teprve po uplynutí této lhůty.

Článek 6 sexies

Unijní země se zavazují chránit známky služeb. Nejsou povinny zavádět zápis těchto známek.

Článek 6 septies

(1) Žádá-li jednatel nebo zástupce majitele známky v některé unijní zemi o zápis této známky na své vlastní jméno v jedné nebo několika těchto zemích bez souhlasu tohoto majitele, je majitel oprávněn podat námitky proti požadovanému zápisu a žádat o výmaz, nebo povoluje-li to zákon dotyčné země, o převod zápisu na sebe, pokud by jednatel nebo zástupce neospravedlnil své jednání.

(2) S výhradou výše uvedeného odstavce 1 je majitel známky oprávněn podat námitky proti užívání své známky jednatелеm nebo zástupcem, pokud k tomuto užívání nedal zmocnění.

(3) Národním zákonodárstvím může být stanovena spravedlivá lhůta, ve které by majitel známky mohl uplatňovat svá práva podle tohoto článku.

Článek 7

Povaha výrobku, na který má být tovární nebo obchodní známka připojována, nemůže v žádném případě překážet zápisu známky.

Článek 7 bis

(1) Unijní země se zavazují připustit k přihlášení a chránit známky svazové, náležející sdružením, jejichž existence neodporuje zákonu země původu, a to i tehdy, když tato sdružení nemají průmyslový nebo obchodní závod.

(2) Každá země má však na vůli posoudit, za kterých zvláštních podmínek bude svazová známka chráněna, a může odmítnout ochranu, jestliže tato známka odporuje veřejným zájmům.

(3) Ochrana těchto známek nemůže však být odmítnuta žádnému sdružení, jehož existence neodporuje zákonu země původu, z důvodu, že sdružení nemá sídlo v zemi, kde je požadována ochrana, nebo že není ustaveno podle zákonodárství této země.

Článek 8

Obchodní jméno je chráněno ve všech unijních zemích, aniž by bylo třeba je přihlašovat nebo zapisovat; nerozhoduje, zdali je, či není částí tovární nebo obchodní známky.

Článek 9

(1) Každý výrobek, který je nedovoleně označen tovární nebo obchodní známkou nebo obchodním jménem, bude při dovozu do těch unijních zemí, ve kterých tato známka nebo toto obchodní jméno mají právo na zákonnou ochranu, zabaven.

(2) Zabavení se provede rovněž v zemi, kde došlo k nedovolenému značení, nebo v zemi, kam byl výrobek dovezen.

(3) K zabavení dojde podle vnitřního zákonodárství každé země, buď na návrh prokurátora nebo kteréhokoliv jiného příslušného úřadu, nebo na žádost zúčastněné strany, ať je to osoba fyzická, nebo právnická.

(4) Úřady nejsou povinny provést zabavení v případech průvozu.

(5) Jestliže zákonodárství některé země nedovoluje zabavení při dovozu, bude zabavení nahrazeno zákazem dovozu nebo zabavením ve vnitrozemí.

(6) Jestliže zákonodárství některé země nedovoluje zabavení při dovozu, ani zákaz dovozu ani zabavení ve vnitrozemí, budou tato opatření až do příslušné zákonodárné změny nahrazena žalobami a prostředky, které zákon této země propůjčuje ve stejném případě vlastním státním příslušníkům.

Článek 10

(1) Ustanovení předchozího článku bude použito v případě přímého nebo nepřímého užívání falešného označení původu výrobku nebo totožnosti výrobce, továrníka nebo obchodníka.

(2) V každém případě bude za zúčastněnou stranu uznána každá osoba fyzická nebo právnická, každý výrobce, továrník nebo obchodník zúčastněný na těžbě, výrobě nebo obchodu s tímto výrobkem a usazený v místě falešně označeném jako místo původu nebo v oblasti, kde toto místo leží, nebo v zemi falešně označené, nebo v zemi, kde falešné označení o původu je užíváno.

Článek 10 bis

(1) Unijní země jsou povinny zajistit příslušníkům Unie účinnou ochranu proti nekalé soutěži.

(2) Nekalou soutěží je každá soutěžní činnost, která odporuje poctivým zvyklostem v průmyslu nebo v obchodě.

(3) Zejména musí být zakázány:

1. jakékoliv činy, které by mohly jakkoli způsobit záměnu s podnikem, výrobky nebo s průmyslovou nebo obchodní činností soutěžitele;
2. falešné údaje při provozování obchodu, které by mohly poškodit dobrou pověst podniku, výrobků nebo průmyslové nebo obchodní činnosti soutěžitele;
3. údaje nebo tvrzení, jejichž užívání při provozu obchodu by bylo s to uvádět veřejnost v omyl o vlastnosti, způsobu výroby, charakteristice, způsobilosti k použití nebo o množství zboží.

Článek 10 ter

(1) Unijní země se zavazují, že zajistí příslušníkům ostatních unijních zemí vhodné zákonné prostředky k účinnému potlačování veškerých činů uvedených v člancích 9, 10 a 10 bis.

(2) Zavazují se dále, že učiní opatření, aby svazům a sdružením, které zastupují zúčastněné průmyslníky, výrobce nebo obchodníky a jejichž existence se nepříčí zákonům jejich země, bylo – pokud jde o potlačování činů označených v člancích 9, 10 a 10 bis – dovoleno zakročovat u soudů nebo u

správních úřadů, a to v takové míře, v jaké to zákon země, kde se žádá o ochranu, dovoluje svazům a sdružením této země.

Článek 11

(1) Unijní země udělí podle svého vnitřního zákonodárství patentovatelným vynálezům, užitným vzorům, průmyslovým vzorům nebo modelům, jakož i továrním nebo obchodním známkám dočasnou ochranu, pokud jde o výrobky, které budou vystaveny na mezinárodních výstavách úředních nebo úředně uznaných a pořádaných na území některé z uvedených zemí.

(2) Touto dočasnou ochranou nebudou prodlouženy lhůty uvedené v článku 4. Bude-li později žádáno o právo přednosti, může každá země stanovit, že lhůta počíná běžet ode dne, kdy výrobek byl vnesen do výstavy.

(3) Každá země může vyžadovat jakožto důkaz o totožnosti vystavovaného předmětu a o datu jeho vnesení doklady, které uzná za vhodné.

Článek 12

(1) Každá unijní země se zavazuje, že zřídí zvláštní úřad pro průmyslové vlastnictví a ústřední přihlašovnu, aby bylo možno oznamovat veřejnosti patenty na vynálezy, užité vzory, průmyslové vzory nebo modely a tovární nebo obchodní známky.

(2) Tento úřad bude vydávat periodicky úřední list. Bude pravidelně publikovat:

- a) jména oprávněných osob, jimž byly vydány patenty, spolu s krátkým označením patentovaných vynálezů;
- b) reprodukce zapsaných známek.

Článek 13

(1) a) Unie má Shromáždění skládající se z unijních zemí, které jsou vázány články 13 až 17.

b) Vláda každé země je zastoupena jedním delegátem, který může mít své zástupce, poradce a znalce.

c) Výdaje každé delegace hradí vláda, která tuto delegaci ustanovila.

(2) a) Shromáždění:

- i) projednává všechny otázky týkající se chodu a dalšího rozvoje Unie a plnění této Úmluvy;
- ii) dává pokyny Mezinárodnímu úřadu duševního vlastnictví (dále jen "Mezinárodní úřad"), o němž se pojednává v Úmluvě zřizující Světovou organizaci duševního vlastnictví (dále jen "Organizace"), pro přípravu revizních konferencí rovněž podle připomínek unijních zemí, které nejsou vázány články 13 až 17;
- iii) reviduje a schvaluje zprávy a činnost generálního ředitele Organizace týkající se Unie a dává mu všechny užitečné pokyny v otázkách kompetence Unie;
- iv) volí členy Výkonného výboru Shromáždění;
- v) přezkoumává a schvaluje zprávy a činnost svého Výkonného výboru a dává mu pokyny;
- vi) stanoví program, schvaluje dvouletý rozpočet Unie a schvaluje její závěrečné účty;
- vii) schvaluje finanční řád Unie;
- viii) zřizuje výbory znalců a pracovní skupiny, které považuje za užitečné pro uskutečnění cílů Unie;
- ix) rozhoduje, které země, které nejsou členy Unie, a které mezivládní a mezinárodní nevládní organizace se mohou zúčastnit jeho zasedání jako pozorovatelé;
- x) schvaluje změny článků 13 až 17;
- xi) činí další vhodná opatření zaměřená na dosažení cílů Unie;
- xii) plní všechny ostatní úkoly, které mu ukládá tato Úmluva;

xiii) vykonává, s výhradou jejich přijetí, práva, která jsou mu svěřena Úmluvou zřizující Organizaci.

b) V otázkách, které zajímají rovněž jiné unie spravované Organizací, rozhodne Shromáždění s přihlédnutím ke stanovisku Koordinačního výboru Organizace.

(3) a) S výjimkou ustanovení písmena b) může delegát zastupovat pouze jednu zemi.

b) Unijní země sdružené podle zvláštní dohody v jednom společném úřadě majícím pro každou z nich povahu zvláštního národního úřadu pro průmyslové vlastnictví, o kterém pojednává článek 12, mohou být při jednáních zastupovány společně jednou z nich.

(4) a) Každá členská země Shromáždění má jeden hlas.

b) Polovina členských zemí Shromáždění tvoří kvorum.

c) Bez ohledu na ustanovení písmena b), je-li na zasedání počet zastoupených zemí nižší než polovina, ale činí-li aspoň jednu třetinu členských zemí Shromáždění, může Shromáždění činit rozhodnutí; takováto rozhodnutí Shromáždění, s výjimkou rozhodnutí o řízení, se stanou vykonatelnými teprve po splnění podmínek dále uvedených. Mezinárodní úřad oznámí uvedená rozhodnutí členským zemím Shromáždění, které nebyly zastoupeny, a vyzve je, aby písemně ve lhůtě tří měsíců počítané od data tohoto sdělení vyjádřily svůj hlas anebo abstenci. Jestliže po uplynutí této lhůty je počet států, které takto vyjádřily svůj hlas anebo abstenci, roven nejméně počtu zemí chybějících k dosažení kvora na zasedání, tato rozhodnutí se stanou vykonatelnými za předpokladu, že je dosaženo současné požadované většiny.

d) S výhradou ustanovení článku 17, 2) přijímá Shromáždění rozhodnutí dvouřetinovou většinou odevzdaných hlasů.

e) Abstence se nepočítá jako hlas.

(5) a) S výhradou pododstavce b) může delegát hlasovat pouze jménem jedné země.

b) Unijní země, o kterých se pojednává v odstavci 3 b), se obecně vynasnaží, aby byly zastoupeny na zasedáních Shromáždění svými vlastními delegacemi. Avšak nemůže-li z mimořádných důvodů některá z uvedených zemí být zastoupena svou vlastní delegací, může dát jiné delegaci z těchto zemí zmocnění hlasovat jejím jménem; jedna delegace může takto na základě zmocnění hlasovat pouze pro jednu zemi. Zmocnění k tomuto účelu musí být provedeno aktem podepsaným hlavou státu nebo příslušným ministrem.

(6) Unijní země, které nejsou členy Shromáždění, se mohou jeho zasedání zúčastnit jako pozorovatelé.

(7) a) Shromáždění se schází jednou za dva roky na řádné zasedání na svolání generálním ředitelem a kromě mimořádných případů ve stejné době a na stejném místě jako Valné shromáždění Organizace.

b) Shromáždění se schází na mimořádné zasedání na svolání rozeslané generálním ředitelem na žádost Výkonného výboru nebo na žádost jedné čtvrtiny členských zemí Shromáždění.

(8) Shromáždění schvaluje svůj jednací řád.

Článek 14

(1) Shromáždění má Výkonný výbor.

(2) a) Výkonný výbor se skládá ze zemí zvolených z členských zemí Shromáždění. Kromě toho je země, na jejímž území má Organizace své sídlo, s výhradou ustanovení článku 16 odst. 7 b), zastoupena ve Výkonném výboru ex officio.

b) Vláda každé země, která je členem Výkonného výboru, je zastupována jedním delegátem, který může mít své zástupce, poradce a experty.

c) Vydaje každé delegace hradí vláda, která tuto delegaci ustanovila.

(3) Počet členských zemí Výkonného výboru odpovídá jedné čtvrtině počtu členských zemí Shromáždění. Při stanovení počtu míst, která mají být obsazena, se k zůstatkům po dělení čtyřmi nepřihlíží.

(4) Při volbě členů Výkonného výboru přihlédne Shromáždění k vyrovnanému zeměpisnému rozvržení a k tomu, aby všechny země, které jsou stranami zvláštních dohod zřízených v souvislosti s Uníí, byly mezi zeměmi tvořícími Výkonný výbor zastoupeny.

(5) a) Členské země Výkonného výboru vykonávají svoji funkci od skončení zasedání Shromáždění, na kterém byly zvoleny, do skončení příštího řádného zasedání Shromáždění.

b) Členské země Výkonného výboru mohou být znovu zvoleny, nejvýše však dvě třetiny z nich.

c) Shromáždění stanoví pravidla o způsobech zvolení a případného znovuzvolení členů Výkonného výboru.

(6) a) Výkonný výbor:

i) připravuje návrh pořadu jednání Shromáždění;

ii) předkládá Shromáždění návrhy týkající se návrhu programu a dvouletého rozpočtu Unie připravené generálním ředitelem;

iii) [smazáno];

iv) předkládá Shromáždění s příslušnými komentáři periodické zprávy generálního ředitele a roční revizní účetní zprávy;

v) činí podle usnesení Shromáždění a s přihlédnutím k okolnostem vzniklým mezi dvěma řádnými zasedáními tohoto Shromáždění všechna opatření nezbytná k provedení programu Unie generálním ředitelem;

vi) vykonává všechny další úkoly, které jsou mu svěřeny v rámci této Úmluvy.

b) V otázkách, které zajímají rovněž jiné unie spravované Organizací, rozhodne Výkonný výbor s přihlédnutím ke stanovisku Koordinačního výboru Organizace.

(7) a) Výkonný výbor se schází jednou za rok na řádné zasedání, a to na svolání generálním ředitelem pokud možno ve stejnou dobu a na stejném místě jako Koordinační výbor Organizace.

b) Výkonný výbor se schází na mimořádné zasedání na svolání, které rozešle generální ředitel buď z iniciativy Výkonného výboru nebo na žádost jeho předsedy nebo jedné čtvrtiny členů Výkonného výboru.

(8) a) Každá členská země Výkonného výboru má jeden hlas.

b) Polovina členských zemí Výkonného výboru tvoří kvorum.

c) rozhodnutí se přijímají prostou většinou odevzdaných hlasů.

d) Abstence se nepočítá jako hlas.

e) Delegát může zastupovat pouze jednu zemi a hlasovat pouze jménem jedné země.

(9) Unijní země, které nejsou členy Výkonného výboru, se mohou jeho zasedání zúčastnit jako pozorovatelé.

(10) Výkonný výbor schvaluje svůj jednací řád.

Článek 15

(1) a) Administrativní úkoly Unie zajišťuje Mezinárodní úřad, který nastupuje po úřadu Unie spojeném s úřadem Unie vytvořeném podle Mezinárodní úmluvy na ochranu literárních a uměleckých děl.

b) Mezinárodní úřad plní zejména úkoly sekretariátu jednotlivých orgánů Unie.

c) Generální ředitel Organizace je nejvyšším úředníkem Unie a zastupuje ji.

(2) Mezinárodní úřad shromažďuje a publikuje informace o ochraně průmyslového vlastnictví. Každá unijní země informuje co nejdříve Mezinárodní úřad o textu každého

nového zákona a o všech oficiálních textech týkajících se ochrany průmyslového vlastnictví. Mimo to poskytuje Mezinárodnímu úřadu všechny publikace vydávané jejími orgány pro průmyslové vlastnictví, které se týkají přímo ochrany průmyslového vlastnictví a které Mezinárodní úřad považuje za zajímavé pro svou činnost.

(3) Mezinárodní úřad vydává měsíčník.

(4) Mezinárodní úřad poskytuje každé unijní zemi na její žádost informace o otázkách týkajících se ochrany průmyslového vlastnictví.

(5) Mezinárodní úřad vypracovává studie a poskytuje služby určené k usnadnění ochrany průmyslového vlastnictví.

(6) Generální ředitel a každý jím určený pracovník se účastní bez hlasovacího práva všech zasedání Shromáždění, Výkonného výboru a jiného výboru znalců nebo pracovní skupiny. Generální ředitel nebo jím určený pracovník je z úřední povinnosti tajemníkem těchto orgánů.

(7) a) Mezinárodní úřad připravuje podle pokynů Shromáždění a ve spolupráci s Výkonným výborem revizní konference o jiných ustanoveních Úmluvy než obsažených v článcích 13 až 17.

b) Mezinárodní úřad se může radit o přípravě revizních konferencí s mezivládními organizacemi a s mezinárodními nevládními organizacemi.

c) Generální ředitel a osoby jím určené se zúčastní bez hlasovacího práva jednání na těchto konferencích.

(8) Mezinárodní úřad plní všechny další úkoly, které jsou mu uloženy.

Článek 16

(1) a) Unie má svůj rozpočet.

b) Rozpočet Unie obsahuje vlastní příjmy a výdaje Unie, její příspěvek do rozpočtu společných výdajů uníí a případně částku danou k dispozici rozpočtu Konference Organizace.

c) Za výdaje společné uníím se považují výdaje, které nelze připsat výlučně Unii, ale které lze připsat také jedné nebo více dalším uníím spravovaným Organizací. Podíl unie na těchto společných výdajích je úměrný zájmu, který má Unie na nich.

(2) Rozpočet Unie se sestavuje s přihlédnutím k požadavkům koordinace s rozpočty ostatních uníí spravovaných Organizací.

(3) Rozpočet Unie je financován z těchto zdrojů:

i) z příspěvků unijních zemí;

ii) z poplatků a dávek za služby vykonávané Mezinárodním úřadem z titulu Unie;

iii) z výtěžku prodeje publikací Mezinárodního úřadu souvisejících s Uníí a z poplatků za tyto publikace;

iv) z darů, odkazů a subvencí;

v) z nájemného, úroků a dalších různých příjmů.

(4) a) Aby byl určen podíl příspěvků do rozpočtu, zařazuje se každá unijní země do jedné třídy a platí své roční příspěvky na základě počtu stanoveného takto:

Třída I	25
Třída II	20
Třída III	15
Třída IV	10
Třída V	5
Třída VI	3
Třída VII	1.

b) Pokud tak již neučinila dříve, oznámí každá země současně s uložení ratifikačních listin nebo listin o přístupu tříd, do které chce být zařazena. Třídou může změnit. Vybere-li si nižší třídu, je země povinna to oznámit Shromáždění na jeho řádném zasedání. Taková změna se stane účinnou začátkem kalendářního roku následujícího po příslušném zasedání.

c) Roční příspěvek každé země představuje částku, jejíž poměr k celkové částce ročních příspěvků všech zemí do rozpočtu Unie je stejný jako poměr mezi počtem jednotek třídy, do které je zařazena, a celkovým počtem jednotek všech zemí.

d) Příspěvky jsou splatné prvního ledna každého roku.

e) Země, která je v prodlení s placením svých příspěvků, nemůže vykonávat své hlasovací právo v žádném orgánu Unie, jehož je členem, rovná-li se částka nedoplatků nebo překračuje-li částku příspěvků, které má platit tato země za dva předcházející plné roky. Takové země se však může dovolit, aby i nadále vykonávala své hlasovací právo v daném orgánu, pokud tento orgán má za to, že prodlení v placení bylo způsobeno mimořádnými a nevyhnutelnými okolnostmi.

f) V případě, kdy rozpočet nebude schválen před začátkem nového finančního období, bude převeden rozpočet z minulého roku, a to způsobem stanoveným finančním řádem.

(5) Výši poplatků a částek za služby poskytované Mezinárodním úřadem z titulu Unie stanoví generální ředitel, který o nich informuje Shromáždění a Výkonný výbor.

(6) a) Unie má provozovací kapitálový fond, který se vytvoří jednorázovou platbou poskytnutou každou unijní zemí. Stane-li se fond nedostatečným, rozhodne Shromáždění o jeho zvýšení.

b) Výše počáteční platby každé země do uvedeného fondu nebo její účasti na zvýšení tohoto fondu je úměrná ročnímu příspěvku této země v roce, během kterého je fond vytvořen nebo učiněno rozhodnutí o jeho zvýšení.

c) Výše a způsob platby určí Shromáždění na návrh generálního ředitele poté, co vyslechlo názor Koordinačního výboru Organizace.

(7) a) Smlouva o sídle Organizace uzavřená se zemí, na jejímž území má Organizace své sídlo, stanoví, že tato země poskytuje zálohy v případech, kdy je provozovací kapitálový fond nedostačující. Výše těchto záloh a podmínky, za nichž jsou poskytovány, jsou v každém jednotlivém případě předmětem samostatných dohod mezi takovou zemí a Organizací. Taková země má ex officio místo ve Výkonném výboru po dobu, po kterou pro ni trvá závazek poskytovat zálohy.

b) Jak země uvedená v písmenu a), tak i Organizace mají každá právo vypovědět závazek poskytovat zálohy, a to formou písemného oznámení. Výpověď se stane účinnou tři roky po uplynutí roku, ve kterém byla oznámena.

(8) Revize účtů je zajišťována způsobem stanoveným finančním řádem jednou nebo více unijními zeměmi nebo externími revizory, kteří jsou s jejich souhlasem ustanoveni Shromážděním.

Článek 17

(1) Návrhy na změny článků 13, 14, 15, 16 a tohoto článku mohou být předloženy každou členskou zemí Shromáždění, Výkonným výborem nebo generálním ředitelem. Tyto návrhy oznamuje generální ředitel členským zemím Shromáždění alespoň šest měsíců před jejich projednáním ve Shromáždění.

(2) Změny článků uvedených v odstavci 1 schvaluje Shromáždění. Jejich schválení vyžaduje tříčtvrtinové většiny odevzdaných hlasů; avšak jakákoliv změna článku 13 a tohoto odstavce vyžaduje čtyř pětina odevzdaných hlasů.

(3) Změny článků uvedených v odstavci 1 vstoupí v platnost měsíc poté, co generální ředitel obdrží písemné oznámení o jejich přijetí učiněná v souladu s příslušnými ústavními pravidly, a to od tří čtvrtin zemí, které byly členy Shromáždění v době, kdy změna byla schválena. Změny uvedených článků takto přijaté váží všechny země, které jsou členy Shromáždění v době, kdy změna vstoupí v platnost nebo které se stanou jeho

členy později; avšak každá změna, která zvyšuje finanční závazky unijních zemí, zavazuje pouze ty země, které oznámily přijetí uvedené změny.

Článek 18

(1) Tato Úmluva bude podrobena revizím, jež mají zavést zlepšení zaměřená na zdokonalení systému Unie.

(2) Za tím účelem se budou v jedné z unijních zemí konat postupně konference delegátů těchto zemí.

(3) Změny článků 13 až 17 se spravují ustanoveními článku 17.

Článek 19

Unijní země si navzájem vyhražují právo sjednávat odděleně mezi sebou zvláštní dohody na ochranu průmyslového vlastnictví, pokud takové dohody neodporují ustanovením této Úmluvy.

Článek 20

(1) a) Unijní země, která podepsala toto znění, může je ratifikovat, a nepodepsala-li je, může k němu přistoupit. Ratifikační listiny nebo listiny o přístupu se ukládají u generálního ředitele.

b) Unijní země může prohlásit ve své ratifikační listině nebo listině o přístupu, že ratifikace nebo přístup se nevztahují:

i) na články 1 až 12 nebo

ii) na články 13 až 17.

c) Unijní země, která podle písmena b) vyloučila z účinků ratifikace nebo přístupu jednu ze dvou skupin článků zmíněných v uvedeném pododstavci, může kdykoliv později prohlásit, že rozšiřuje účinky své ratifikace nebo svého přístupu na tuto skupinu článků. Takové prohlášení se ukládá u generálního ředitele.

(2) a) Články 1 až 12 vstoupí v platnost pro deset prvních unijních zemí, které uložily ratifikační listiny nebo listiny o přístupu, aniž učinily prohlášení podle odstavce 1, b), i) tři měsíce po uložení desáté ratifikační listiny nebo listiny o přístupu.

b) Články 13 až 17 vstoupí v platnost pro deset prvních unijních zemí, které uložily ratifikační listiny nebo listiny o přístupu, aniž učinily prohlášení podle odstavce 1, b), ii) tři měsíce po uložení desáté ratifikační listiny nebo listiny o přístupu.

c) S výhradou počátečního vstupu každé ze dvou skupin článků uvedených v odstavci 1, b), i) a ii) v platnost podle ustanovení písmena a) a b) a s výhradou ustanovení článku 1, b) vstoupí články 1-17 v platnost pro unijní země jiné, než jsou uvedeny v pododstavcích a) a b), které uloží ratifikační listinu nebo listinu o přístupu, jakož i pro všechny unijní země, které uloží prohlášení podle odstavce 1, c), tři měsíce po datu oznámení o tomto uložení generálním ředitelem, leč by v uložení listině nebo prohlášení bylo uvedeno pozdější datum. V tomto případě vstoupí toto znění v platnost pro tuto zemi v datu tam uvedeném.

(3) Pro každou unijní zemi, která uloží ratifikační listinu nebo listinu o přístupu, vstoupí v platnost články 18 až 30 prvním dnem, kdy kterákoliv z obou skupin článků uvedená v odstavci 1, b) vstoupí v platnost pro tuto zemi podle odstavce 2, a), b) nebo c).

Článek 21

(1) Každá země, která není členskou zemí Unie, může přistoupit k tomuto znění Úmluvy, a stát se tak členem Unie. Listiny o přístupu se ukládají u generálního ředitele.

(2) Pro zemi, která není členskou zemí Unie a která uložila listiny o přístupu jeden anebo více měsíců přede dnem, kdy

vstoupí v platnost ustanovení tohoto znění, vstoupí toto znění v platnost ke dni, kdy ustanovení vstoupí poprvé v platnost podle článku 20, 2), a), nebo b), leč by v listině o přístupu bylo uvedeno pozdější datum; avšak

i) nevstoupí-li články 1 až 12 v platnost k tomuto dni, bude příslušná země v mezidobí, než vstoupí v platnost tato ustanovení, a místo nich vázána články 1 až 12 Lisabonského znění;

ii) nevstoupí-li články 13 až 17 v platnost k tomuto dni, bude příslušná země v mezidobí, než vstoupí v platnost tato ustanovení, a místo nich vázána články 13 a 14 odst. 3) a 5) Lisabonského znění.

Uvede-li země v listině o přístupu pozdější datum, vstoupí toto znění v platnost pro tuto zemi v datu uvedeném v listině.

b) Pro zemi, která není členskou zemí Unie a která uloží listinu o přístupu ke dni, který následuje po vstupu v platnost jedné samotné skupiny článků tohoto znění, nebo ke dni, který tomuto vstupu v platnost předchází méně než měsíc, vstoupí toto znění v platnost s výhradou ustanovení pododstavce a) tři měsíce po dni, kdy takový přístup byl oznámen generálním ředitelem, leč by v listině o přístupu bylo uvedeno pozdější datum. V tomto případě vstoupí toto znění v platnost pro tuto zemi v datu tam uvedeném.

(3) Pro zemi, která není členskou zemí Unie a která uloží listinu o přístupu po dni, kdy toto znění vstoupí v platnost jako celek, nebo učiní-li tak méně než jeden měsíc před tímto datem, vstoupí toto znění v platnost tři měsíce po dni, kdy byl přístup oznámen generálním ředitelem, leč by v listině o přístupu bylo uvedeno pozdější datum. V tomto případě vstoupí toto znění v platnost pro tuto zemi v datu tam uvedeném.

Článek 22

S výhradou možných výjimek uvedených v člancích 20 odst. 1), b) a 28 odst. 2) znamená ratifikace nebo přístup automaticky přijetí všech ustanovení a přiznání všech výhod plynoucích z tohoto znění.

Článek 23

Poté, co vstoupí toto znění v platnost ve svém celku, nemůže země přistoupit k dřívějším zněním této Úmluvy.

Článek 24

(1) Každá země může prohlásit ve své ratifikační listině nebo v listině o přístupu nebo může kdykoliv později písemně informovat generálního ředitele, že tato Úmluva se vztahuje na všechna nebo na část území uvedených v prohlášení nebo v oznámení, za jejichž vnější vztahy je tato země odpovědná.

(2) Každá země, která učinila takové prohlášení nebo takové oznámení, může kdykoliv oznámit generálnímu řediteli, že tato Úmluva přestává být použitelná na celá nebo na část těchto území.

(3) a) Prohlášení učiněné podle odst. 1) se stane účinným dnem, kdy se stane účinnou ratifikace nebo přístup, v nichž bylo obsaženo, a oznámení učiněné podle tohoto odstavce se stane účinným tři měsíce poté, kdy bylo oznámeno generálním ředitelem.

b) Oznámení učiněné podle odst. 2) se stane účinným dvanáct měsíců poté, kdy došlo generálnímu řediteli.

Článek 25

(1) Každá země, která je stranou této Úmluvy, se zavazuje, že učiní v souladu se svými ústavními předpisy opatření nezbytná k provedení této Úmluvy.

(2) Předpokládá se, že v okamžiku, kdy země uloží ratifikační listinu nebo listinu o přístupu, bude s to zajistit v souladu se svým vnitřním zákonodárstvím účinnost ustanovení této Úmluvy.

Článek 26

- (1) Tato Úmluva zůstává v platnosti po neomezenou dobu.
- (2) Každá země může vypovědět toto znění tím, že zašle oznámení generálnímu řediteli. Taková výpověď znamená také výpověď všech dřívějších znění a týká se pouze země, která ji podala, zatím co pro ostatní unijní země zůstává Úmluva platná a vykonatelná.
- (3) Výpověď se stává účinnou jeden rok po dni, kdy generální ředitel obdržel příslušné oznámení.
- (4) Právo výpovědi obsažené v tomto článku může země vykonat teprve po uplynutí lhůty pěti let ode dne, kdy se stala členskou zemí Unie.

Článek 27

- (1) Toto znění nahrazuje ve vztazích mezi zeměmi, mezi nimiž platí, a v rozsahu, v jakém platí Pařížskou úmluvu ze dne 20. března 1883 a další revidovaná znění.
- (2) a) Pokud jde o země, na které se toto znění nevztahuje nebo se nevztahuje ve svém celku, ale mezi nimiž platí Lisabonské znění ze dne 31. října 1958, zůstává toto posléze uvedené znění v platnosti ve svém celku anebo jenom v části, kterou nenahrazuje toto znění podle odstavce 1).
- b) Stejně tak pro země, na které se nevztahuje ani toto znění, ani jeho části, ani Lisabonské znění, zůstává v platnosti znění Londýnské ze dne 2. června 1934 ve svém celku anebo jenom v části, kterou nenahrazuje toto znění podle odst. 1).
- c) Stejně tak pro země, na které se nevztahuje ani toto znění, ani jeho části, ani Lisabonské, ani Londýnské znění, zůstává v platnosti znění Haagské ze dne 6. listopadu 1925 ve svém celku nebo jenom v části, kterou nenahrazuje toto znění podle odst. 1).
- (3) Země, které nejsou členskými zeměmi Unie a stanou se smluvními stranami tohoto znění, použijí je ve vztahu k unijním zemím, které nejsou smluvními stranami tohoto znění nebo které, ač jsou smluvními stranami tohoto znění, učinily prohlášení ve smyslu článku 20 odst. 1), b), i). Uvedené země připustí, aby tyto unijní země použily ve svých vztazích s nimi ustanovení nejposlednějšího znění, jehož jsou smluvními stranami.

Článek 28

- (1) Veškeré spory mezi dvěma nebo více unijními zeměmi, které se týkají výkladu nebo použití této Úmluvy a které se nevyřídí jednáním, mohou být předloženy kteroukoliv z dotčených zemí Mezinárodnímu soudnímu dvoru cestou žádosti odpovídající statutu dvora, ledaže by se dotčené země dohodly na jiném způsobu řešení. Žádající země informuje o sporu předloženém dvoru Mezinárodní úřad; ten to oznámí všem ostatním unijním zemím.
- (2) Při podpisu tohoto znění nebo uložení ratifikační listiny nebo listiny o přístupu může země prohlásit, že se nepovažuje

vázána ustanoveními odstavce 1. Pokud jde o spory mezi takovouto zemí a ostatními unijními zeměmi, nepoužije se ustanovení odstavce 1).

(3) Země, která učinila prohlášení ve smyslu ustanovení odstavce 2), může je kdykoliv odvolat oznámením zaslaným generálnímu řediteli.

Článek 29

- (1) a) Toto znění je podepsáno v jediném vyhotovení ve francouzském jazyce a uloženo u švédské vlády.
- b) Generální ředitel vyhotoví oficiální texty po poradě se zainteresovanými vládami v anglickém, italském, německém, portugalském, ruském a španělském jazyce a v dalších jazycích, které může určit Shromáždění.
- c) V případě různosti názorů na výklad jednotlivých textů rozhoduje text francouzský.
- (2) Toto znění zůstává otevřené k podpisu ve Stockholmu do dne 13. ledna 1968.
- (3) Generální ředitel předá dvě švédskou vládou ověřené kopie podepsaného textu tohoto znění vládám všech unijních zemí a na žádost vládě kterékoli jiné země.
- (4) Generální ředitel dá zaregistrovat toto znění u sekretariátu Organizace spojených národů.
- (5) Generální ředitel oznamuje vládám všech unijních zemí podpisy, uložení ratifikačních listin nebo listin o přístupu a všechna prohlášení obsažená v takových listinách nebo učiněná podle článku 20 odst. 1), c) vstup ustanovení tohoto znění v platnost, oznámení o výpovědi a oznámení podle článku 24.

Článek 30

- (1) Do doby, než se první generální ředitel ujme svého úřadu, se odkazy v tomto znění na Mezinárodní úřad Organizace nebo na generálního ředitele považují za odkazy na úřad unie nebo jeho ředitele.
- (2) Unijní země, které nejsou vázány články 13 až 17, mohou po dobu pěti let ode dne, kdy vstoupí v platnost Úmluva zřizující Organizaci, vykonávat, pokud si toho přejí, práva přiznaná podle článku 13 až 17 tohoto znění, jako kdyby byly těmito ustanoveními vázány. Země, která chce vykonávat tato práva, uloží za tím účelem u generálního ředitele písemné oznámení, které se stane účinným v den přijetí. Tyto země jsou považovány za členy Shromáždění až do doby, kdy uplyne uvedené období.
- (3) Pokud se všechny unijní země nestanou členskými zeměmi Organizace, bude Mezinárodní úřad Organizace vykonávat svoji funkci rovněž jako úřad Unie a generální ředitel jako ředitel tohoto Úřadu.
- (4) Jakmile se všechny unijní země stanou členy Organizace, práva, závazky a majetek úřadu Unie přejdou na Mezinárodní úřad Organizace.

Na důkaz toho níže podepsaní, majíce k tomu řádné plné moci, podepsali toto znění Úmluvy.

Dáno ve Stockholmu dne 14. července 1967.